

Valtioneuvoston asetus poikkeusolojen vakuutustakuusta

Pääasiallinen sisältö

Poikkeusolojen vakuutustakuulain (408/2007) nojalla ehdotetaan annettavaksi valtioneuvoston asetus poikkeusolojen vakuutustakuusta. Asetuksessa säädettäisiin vakuutustakuuta haettaessa annettavista tiedoista sekä vakuutustakuusta perittävästä takuumaksusta.

Asetuksen tarkoituksena on täsmentää niitä tietoja, jotka vakuutustakuuta haettaessa on annettava. Tavoitteena on, että alan toimijoille olisi näin selvää mitkä tiedot haettaessa tulee antaa sosiaali- ja terveysministeriölle sekä samalla parantaa alan varautumista mahdollisiin poikkeusoloihin. Asetuksen nojalla annettavien tarkempien säädösten tavoitteena on varmistaa, että hakija jo hakuvaiheessa on tietoinen siitä, mitä toimia häneltä edellytetään, jotta vakuutustakuun hakeminen on mahdollista. Asetuksessa säädettävän vakuutustakuusta perittävän takuumaksun tarkemman määrittelyn tavoitteena on saattaa mahdollisille hakijoille tiedoksi lakia yksityiskohtaisempi määrittely takuumaksun määräytymiselle sekä auttaa mahdollisia hakijoita näin valmistautumaan mahdollisiin tilanteisiin, joissa poikkeusolojen vakuutustakuuta olisi mahdollista hakea.

1. Asian tausta ja asetuksenantovaltuus

Lakia poikkeusolojen vakuutustakuusta (408/2007) on muutettu 1.4.2023 voimaantulleilla muutoksilla. Lakiin lisättiin muutosten myötä uusi 4 b §, jossa säädetään valtioneuvoston asetuksenantovaltuuksista. Pykälän mukaan valtioneuvosto voi antaa asetuksella tarkempia säännöksiä 1) vakuutustakuuta koskevan hakemuksen ja maksuvaatimushakemuksen tekemisestä sosiaali- ja terveysministeriölle ja hakemuksen sisällöstä sekä 2) takuu- ja käsittelymaksun määräytymisestä.

Asetuksenantovaltuuden nojalla ei ole aiemmin annettu asetusta. Säädetyllä valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä vakuutustakuuhakemuksen ja vakuutustakuun perusteella esitettävän maksuvaatimuksen sisällöstä ja liitteistä, takuun- ja käsittelymaksun määräytymisestä ja laskuttamisesta sekä vakuutustakuun perusteella tehtävien maksusuoritusten ajankohdasta. Lisäksi valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä siitä, miten vakuutustakuun määrässä otetaan huomioon vakuutustakuun kattaman riskin luonne ja laajuus.

2. Asian valmistelu

Asetus on valmisteltu sosiaali- ja terveysministeriössä virkatyönä. Luonnosta on käsitelty valtioneuvoston asettamassa poikkeusolojen vakuutustakuutoimikunnassa.

Asetuksesta on pidetty kirjallinen lausuntokierros pp.kk.2025 – pp.kk.2025

3. Nykytila ja keskeiset ehdotukset

Asetuksenantovaltuuksista säädetään laissa poikkeusolojen vakuutustakuulain (408/2007) 4 b §:ssä. Lain nojalla ei ole aiemmin annettu asetusta.

Lain poikkeusolojen vakuutustakuusta tavoitteena on mahdollistaa poikkeusolojen tai sen kaltaisten olojen vallitessa väestön toimeentulolle, talouselämän toiminnalle ja huoltovarmuudelle keskeisten kuljetusten jatkuminen tilanteessa, jossa riittäviä jälleenvakuutuksia ei ole poikkeuksellisissa olosuhteissa saatavilla markkinoilta olosuhteisiin nähden asianmukaisin ehdoin. Valtioneuvoston asetus poikkeusolojen vakuutustakuusta tukee näitä tavoitteita tarkentamalla mitä tietoja hakemuksessa tulee olla sekä täsmentämällä vakuutustakuusta perittävän takuumaksun määräytymiseen vaikuttavia seikkoja.

Asetus koostuu kahdesta pykälästä, joista ensimmäisessä säädetään vakuutustakuuta haettaessa annettavista tiedoista ja toisessa pykälässä vakuutustakuusta perittävästä takuumaksusta.

Vakuutustakuuta haettaessa annettavia tietoja ovat vakuutustakuuta hakevan vakuutuslaitoksen yksilöintiedot, tiedot vakuutustakuun kohteesta sekä, kun kyse on tuotavasta tai vietävästä tavarasta, kyseisen tavarantoimittajan tai myyjän yhteystiedot. Tiedot ovat tarpeen sen arvioimiseksi onko tällainen tavara sellainen, jolle ja jonka kuljetukselle voidaan myöntää poikkeusolojen vakuutustakuu. Lisäksi hakemuksessa tulee yksilöidä se vahinkovakuutus, jolle vakuutustakuuta haetaan sekä tiedon muun muassa vakuutusmaksuista, vakuutuksen ehdoista ja voimassaoloajasta. Lisäksi hakijan tulee ilmoittaa hakemuksessaan vakuutusmäärä, jolle vakuutustakuuta haetaan sekä asiakirja tai asiakirjat, jotka osoittavat, että vahinkovakuutuksen jälleenvakuutus päättyy tai on jo päättynyt sekä muu selvitys siitä, että olosuhteisiin nähden asianmukaista jälleenvakuutusta ei ole saatavilla. Voidaan ennakoida, että jälleenvakuutusta koskevan selvityksen tarve ja sisältö vaihtelee tapauskohtaisesti, minkä myötä myös hakemuksessa vaadittava selvitys olisi arvioitava tapauskohtaisesti erikseen. Jotta vakuutustakuun takuumaksu olisi mahdollista määrittellä, tulee hakemukseen lisäksi liittää tiedot kuluvan tai viimeksi voimassa olleen vakuutuskauden jälleenvakuutusmaksusta. Jotta viranomaisella olisi tiedot asiakirjoista, jotka sisältävät salassa pidettävää tietoa, tulisi myös nämä tiedot eritellä hakemuksessa.

Asetuksen 2 §:ssä säädetään vakuutustakuusta perittävästä takuumaksusta. Lähtökohdaksi takuumaksua määrättäessä otetaan asetuksen mukaan päättyneen jälleenvakuutuksen vakuutusmaksu. Kuitenkin niin, että välttämättä kaikkia siihen liittyviä maksuelementtejä ei oteta huomioon. Lisäksi takuumaksussa otetaan huomioon mahdolliset erot päättyneen jälleenvakuutuksen ja vakuutustakuun antaman turvan laajuudessa sekä mahdolliset muutokset ensivakuutuksen laajuudessa tai ensivakuutusmaksussa. Tarvittaessa otetaan huomioon jo sattuneet jälleenvakuutuksen kattamaan vakuutuskantaan kohdistuneet vahingot.

4. Asetuksen tavoitteet

Asetuksella annetaan tarkempia säännöksiä prosessista, jolla sosiaali- ja terveysministeriöltä haetaan vakuutustakuuta. Lisäksi asetus sisältää määräyksiä kyseisen hakemuksen sisällöstä. Asetuksessa tarkennetaan lisäksi valtioneuvoston yleisistunnon määräämän, vakuutustakuusta perittävän takuumaksun määräytymistä.

Poikkeusolojen vakuutustakuulla voidaan poikkeusoloissa turvata väestön sekä talouselämän toimeentuloa sekä toimintaa. Sillä on poikkeusoloissa laajoja vaikutuksia yhteiskunnan eri sektoreilla muun muassa talouden toimintaan sekä kansalaisten elinolosuhteisiin. Asetus tukee lain tavoitteiden toteutumista.

Asetuksen antamisella pyritään luomaan vakuutusosalalle selkeämpi käsitys ja antamaan näille valmiudet poikkeusolojen vakuutustakuun hakemisesta sekä tarkentamaan tietoja, joita sen tulisi haettaessa toimittaa

sosiaali- ja terveysministeriölle. Prosessin selkeyttämisellä voidaan helpottaa myös sosiaali- ja terveysministeriön työtä vakuutustakuun esittelemisessä ja takuumaksun määrittelyssä.

Valtioneuvoston asetuksella määritellään niitä toimintatapoja sekä hakemukseen tarvittavia tietoja, joiden mukaan vakuutustakuuhakemus voidaan käsitellä. Asetuksen antamisen myötä on selkeämpää, miten hakemusprosessi toimii ja mitä tietoja hakemuksessa tarvitaan. Lisäksi tavoitteena on, että alan toimijoille on selkeämpää se, miten erilaisia vakuutusmuotoja käsitellään vakuutustakuuta myönnettäessä.

5. Lausuntopalaute

6. Säännöskohtaiset perustelut

1 § *Vakuutustakuuta haettaessa annettavat tiedot.* Pykälän 1–4 kohdassa säädettäisiin niistä yhtiöoikeudellisista ja vakuutustoimintaan liittyvistä tiedoista, jotka hakijan tulisi toimittaa sosiaali- ja terveysministeriölle. Ministeriön tulee ennen vakuutustakuun myöntämistä varmistua siitä, että vakuutustakuun saajana olevalla ensivakuutusyhtiöllä on toimilupa vahinkovakuutustoiminnan harjoittamiseen ETA-alueella. ETA-valtiossa toimiluvan saanut vakuutuslaitos saa harjoittaa toimilupansa mukaista toimintaa koko ETA-alueella sivuliikkeen tai palvelujen vapaan tarjonnan kautta.

Tämän lisäksi kolmannen maan vakuutuslaitos voi harjoittaa vakuutustoimintaa sellaisessa ETA-valtiossa, jonne vakuutuslaitos on perustanut sivuliikkeen. Kolmannen maan sivuliikkeen perustaminen ETA-valtioon edellyttää sivuliikkeen sijaintivaltion vakuutustoimintaa valvovan viranomaisen sivuliikkeen perustamiselle myöntämää toimilupaa.

Vakuutustakuu voidaan kuitenkin myöntää myös sellaiselle kolmannen maan vakuutuslaitokselle, jolla ei ole oikeutta harjoittaa vakuutustoimintaa ETA-alueella, mikäli kyseessä ei ole vakuutustoiminnan harjoittaminen ETA-alueella. Vakuutustoimintaa ei harjoiteta ETA-alueella, jos vakuutuksenottajalla ei ole ETA-alueella toimipaikkaa, johon vakuutus liittyy eikä vakuutettava riski muutoinkaan sijaitse ETA-alueella. Näin voi olla esimerkiksi tilanteessa, jossa ETA-alueen ulkopuolelle sijoittautuneen myyjän ja suomalaisen ostajan välisessä kauppasopimuksessa on sovittu Suomeen kuljetettavan lastin osalta, että myyjä on vakuuttanut lastin ja kantaa vaaranvastuun lastin tuhoutumisen ja vahingoittumisen osalta, kunnes lasti saapuu Suomeen.

Solvenssi II direktiivin 138/2009/EU artiklassa 13 määritellään jäsenvaltio, jossa riski sijaitsee. Riskin katsotaan sijaitsevan jäsenvaltiossa, jos vakuutuksenottaja on oikeushenkilö, jolla on jäsenvaltiossa toimipaikka/sijoittautumispaikka, johon vakuutus liittyy. Lisäksi ajoneuvojen osalta riskin katsotaan sijaitsevan ajoneuvon rekisteröintivaltiossa. Laissa ulkomaisista vakuutusyhtiöistä säädetään kulkuneuvojen osalta, että riskin katsotaan sijaitsevan Suomessa, jos kulkuneuvo on rekisteröity Suomessa. Suomeen saapuvan laivan on voinut vakuuttaa varustamo kolmannen maan vakuutuslaitoksessa, jos laivaa ei ole rekisteröity ETA-valtiossa. Tällöin kolmannen maan vakuutusyhtiö ei harjoita vakuutustoimintaa ETA-alueella, ja vakuutustakuu voidaan näin ollen myöntää.

Kysymyksessä ei ole vakuutustoiminnan harjoittaminen ETA-alueella myöskään tilanteessa, jossa vakuutuksenottaja on itse hakeutunut sellaisen vakuutuslaitoksen asiakkaaksi, joka ei yleisesti tarjoa tai muutoin markkinoi vakuutuksia ETA-alueella. Myös tällöin vakuutustakuu voidaan myöntää kolmannen valtion vakuutuslaitokselle.

Lisäksi ministeriön on varmistuttava, että hakijana olevaa ensivakuuttajaa edustaa henkilö, jolla on oikeus toimia ensivakuuttajan puolesta. Pykälän 1–4 kohdassa tarkoitetut tiedot ovat tarpeellisia, jotta ministeriö voi varmistua siitä, että hakemuksen allekirjoittaa henkilö, jolla on laillinen oikeus edustaa hakijaa. Lisäksi vakuutustakuun myöntämiseksi tarvitaan harjoitettavaan vakuutustoimintaan liittyviä tietoja, joista ilmenee, mitä vakuutustoimintaa toimilupa koskee.

Pykälän 5 ja 6 kohdan mukaan hakemukseen on liitettävä tarpeelliset tiedot haettavan vakuutustakuun kohteena olevan tavaran ostajan tai myyjän yksilöimiseksi sekä niiden henkilöiden selvittämiseksi, joilla on oikeus edustaa näitä tahoja. Tiedot ovat tarpeellisia sosiaali- ja terveysministeriölle, jotta se voi tarvittaessa olla suoraan yhteydessä ostajaan tai myyjään pyytäessään tietoja vakuutuskohteen merkityksestä väestön toimeentulolle tai maan talouselämän toimivuudelle. Sosiaali- ja terveysministeriön on ennen vakuutustakuun myöntämistä selvitettävä, että se vahinkovakuutus, jota vakuutustakuu tulisi koskemaan on välttämätön väestön toimeentulon tai maan talouselämän turvaamiseksi. Koska kyseiset tiedot saattavat olla salassa pidettäviä, ei tällaista selvitystä olisi aina tarkoituksenmukaista toimittaa ensivakuuttajan välityksellä. Saamansa selvityksen lisäksi sosiaali- ja terveysministeriö selvittää myös itse asiaa ottamalla yhteyttä esimerkiksi Huoltovarmuuskeskukseen tai tietyn toimialan ministeriöön. Lisäksi tieto kuljetettavan tavaran ostajasta tai myyjästä on tarpeen sen selvittämiseksi, että nämä eivät ole pakotteiden kohteena.

Pykälän 7 kohdassa säädetään vahinkovakuutuksen yksilöimiseksi tarvittavista tiedoista sekä tarpeesta saada sen vahinkovakuutuksen ehdot, jolle vakuutustakuuta haetaan. Sosiaali- ja terveysministeriö tarvitsee näitä tietoja, jotta poikkeusolojen vakuutustakuun voimassaoloaika ja ehdot vastaavat vahinkovakuutusta. Poikkeusolojen vakuutustakuu ei voi olla voimassa ilman sitä vahinkovakuutusta, jolle poikkeusolojen vakuutustakuuta haetaan.

Pykälän 8 kohdan mukaan hakijan tulee esittää, mille vakuutusmäärälle vakuutustakuuta haetaan sekä perustelut tälle määrälle. Vakuutustakuuta ei voida myöntää ilman takuukohtaista euromääräistä ylärajaa, koska valtion vastuun ylärajan tulee olla koko ajan selvillä, vaikka tällainen yläraja ei vakuutustakuun kohdalla vaikutakaan kovin mielekkäältä. Vaikka vakuutustakuu kattaisi esimerkiksi poikkeusolojen vakuutustakuusta annetun lain 3 §:ssä tarkoitetun kulkuvälineen käytöstä aiheutuvan vahingonkorvausvastuun, jossa esimerkiksi liikennevakuutuslain nojalla henkilövahingot korvataan ilman ylärajaa, hakijan on arvioita tarvitsemansa vakuutusmäärä ja haettava vakuutustakuuta tietylle euromäärälle. Samoin on myös silloin, kun vakuutustakuu koskee lakisääteistä työtapaturma – ja ammattitautivakuutusta, jossa vahinkovakuuttaja korvaa henkilövahingot ilman vastuun ylärajaa. Takuuhakemuksen saatuaan sosiaali- ja terveysministeriö arvioi, millaiselle euromäärälle vakuutustakuu on tarkoituksenmukaista myöntää. Valtioneuvosto myöntää vakuutustakuun määräämällään ehdoilla ja voi päättää vakuutustakuun määrästä olematta harkinnassaan sidottu hakijan pyytämään määrään.

Tarpeelliseen vakuutustakuun määrään vaikuttaa vakuutuskohteen arvon lisäksi riskin jakautuminen vahinkovakuuttajan ja sen jälleenvakuuttajan välillä, jota korvaamaan vakuutustakuuta haetaan. Vakuutustakuu tullaan yleensä myöntämään päättyneen jälleenvakuutuksen suuruisena. Erona on kuitenkin se, että vakuutustakuussa on aina valtion vastuun takuukohtainen euromääräinen yläraja. Voitaneen olettaa, että käytännössä vakuutustakuun hakija hakee takuuta sellaiselle määrälle, joka erittäin suurella todennäköisyydellä se riittää kattamaan vahingot takuun voimassaoloaikana. Pisimmillään poikkeusolojen vakuutustakuusta annetun lain (408/2007) 2 §:n mukaan vakuutustakuu voidaan myöntää kuuden kuukauden ajaksi.

Pykälän 9 kohta koskee vakuutustakuun myöntämiselle poikkeusolojen vakuutustakuusta annetussa laissa säädettyä edellytystä. Hakijan on liitettävä hakemukseen asiakirjat, jotka osoittavat, että sen vahinkovakuutuksen, jolle vakuutustakuuta haetaan, jälleenvakuutus päättyy tai on päättynyt ja selvitys siitä, että olosuhteisiin nähden asianmukaista jälleenvakuutusta ei ole saatavilla. Tällainen selvitys voi olla

esimerkiksi irtisanomisilmoitus tai ilmoitus olennaisten vakuutuksen ehtojen muutoksista vakuutuksenantajalta. Kuitenkin joissakin tapauksissa tarpeellisen selvityksen saaminen saattaa edellyttää laajempaa selvitystä siitä, että vastaavia jälleenvakuutuksia ei ole mahdollista hankkia markkinoilta. Koska jälleenvakuutusten kohteet voivat olla hyvin vaihtelevia, ei ole ministeriön kannalta järkevää rajoittaa prosessissa edellytettäviä asiakirjoja, vaan asiaa tulisi olla mahdollista arvioida tapauskohtaisesti.

Pykälän 10 kohdan mukaan hakijan on annettava sosiaali- ja terveysministeriölle tiedoksi sen jälleenvakuutuksen ehdot, jota korvaamaan vakuutustakuuta haetaan. Nämä ehdot ovat tarpeen, koska vakuutustakuu annetaan lähtökohtaisesti sen jälleenvakuutuksen muotoisena ja ehdoin, kuin mitä vakuutustakuulla korvataan.

Pykälän 11 kohdan mukaan hakemukseen on liitettävä selvitys kyseisen sopimuksen kuluvan tai viimeksi voimassa olleen vakuutuskauden jälleenvakuutusmaksusta ja vakuutuskohteen osuudesta tästä maksusta, jos jälleenvakuutuksen muoto tämän mahdollistaa. Nämä tiedot ovat tarpeen takuumaksun määrittämistä varten.

Pykälän 12 kohdan mukaan hakemukseen on liitettävä selvitys vakuutuskohteella edelleen voimassa olevasta jälleenvakuutusturvasta. Tämä tieto on tarpeen sen arvioimiseksi, millaisin ehdoin vakuutustakuu on tarkoituksenmukaista myöntää tai onko vakuutustakuun myöntäminen lainkaan tarkoituksenmukaista.

Pykälän 13 kohdan mukaan hakijan on liitettävä mukaan selvitys niistä hakemukseen liitettyjen asiakirjojen sisältämistä liikesalaisuuksista, jotka ovat viranomaisen toiminnan julkisuudesta annetun lain nojalla salassa pidettäviä. Tämä on tarpeen, jotta valtioneuvosto ja sosiaali- ja terveysministeriö voivat päätöksissään tunnistaa salassa pidettävät liikesalaisuudet.

2 § Vakuutustakuusta perittävä takuumaksu. Jälleenvakuutuksessa ensivakuuttaja siirtää osan vakuutusriskistä jälleenvakuuttajalle. Jälleenvakuutuksessa ensivakuuttaja on vakuutuksenottajana ja jälleenvakuuttaja vakuutuksenantajana. Jälleenvakuuttaja saa osan vakuutusmaksusta ja maksaa, mahdollisesti, osan korvauksista, jälleenvakuutuksen muodosta ja vahinkotapahtumista riippuen.

Yleisesti käytettyjä jälleenvakuutusmuotoja, joissa riskinjakoa ensi- ja jälleenvakuuttajan välillä määräytyy erilaisin perustein, ovat esimerkiksi osamäärä- eli kvoottijälleenvakuutus (quota share reinsurance), ylite- eli eksedenttijälleenvakuutus (surplus reinsurance), yksittäisyli vahinkojälleenvakuutus (excess of loss reinsurance) - ja kokonaisylivahinkojälleenvakuutus (stop loss reinsurance). Näistä ensimmäiset kaksi ovat suhteellisia ja jälkimmäiset ei-suhteellisia jälleenvakuutuksia.

Kvoottijälleenvakuutuksessa jälleenvakuuttaja ottaa vastatakseen tietyn osuuden jokaisesta jälleenvakuutuksen kohteena olevan vakuutuskannan yksittäisestä ensivakuuttajan myöntämästä vakuutuksesta. Koko maksutulo ja kaikki maksettavat korvaukset jaetaan ensi- ja jälleenvakuuttajan kesken tämän sovituksen mukaisesti. Eksedenttijälleenvakuutuksessa ensivakuuttaja kantaa riskin tiettyyn euromääräiseen rajaan asti kunkin vakuutussopimuksen kohdalla. Tämän rajan ylittävät riskit jaetaan jälleenvakuuttajan kanssa sovituksen mukaisesti. Suhteellisessa jälleenvakuutuksessa on tyypillistä, että jälleenvakuuttaja maksaa ensivakuuttajalle palkkion, joka voi riippua jälleenvakuutettavan vakuutusliikkeen tuloksesta. Maksettavan palkkion kautta jälleenvakuuttaja osallistuu ensivakuuttajan vakuutusten hankinta- ja hoitokustannuksiin.

Yksittäisyli vahinkojälleenvakuutuksessa riski jaetaan ensi- ja jälleenvakuuttajan kesken siten, että jälleenvakuuttaja maksaa jokaisesta yksittäisen vahingon (tai vahinkotapahtuman) perusteella sen määrän, joka ylittää ensivakuuttajan kannettavaksi jäävän euromäärän (ensivakuuttajan omapäätös). Jälleenvakuuttajan vastuu voi myös olla rajoitettu johonkin määrään, jolloin tarvitaan useita jälleenvakuuttajia tai vaihtoehtoisesti ylärajan ylittävä osa vahingosta palautuu ensivakuuttajan vastuulle. Kokonaisylivahinkojälleenvakuutuksessa jälleenvakuuttajan vastuu ei kohdistu yksittäisiin vakuutuksiin tai

vahinkoihin, vaan koko ensivakuuttajan jälleenvakuutuksen kohteena olevaan vakuutusliikkeeseen. Jos ensivakuuttajan tulos on tietyssä määrin tappiollinen, jälleenvakuuttaja maksaa osan tappiosta tai koko ensivakuuttajan tappion.

Suhteellinen ja ei-suhteellinen jälleenvakuutus voidaan edelleen luokitella pakolliseen, valinnaiseen ja valinnais-pakolliseen jälleenvakuutukseen. Pakollisessa jälleenvakuutuksessa kaikki ensivakuuttajan jälleenvakuutussopimuksessa määritellyt riskit siirtyvät jälleenvakuuttajan kannettaviksi sopimuksessa määritellyin ehdoin. Valinnaisessa jälleenvakuutuksessa taas ensivakuuttaja harkitsee, mitä riskejä se tarjoaa jälleenvakuuttajalle. Jälleenvakuuttaja puolestaan harkitsee tapauskohtaisesti, mitkä se näistä hyväksyy. Valinnais-pakollisessa jälleenvakuutuksessa ensivakuuttaja harkitsee, mitä riskejä se tarjoaa jälleenvakuuttajalle, mutta jälleenvakuuttajan on nämä aina pakko hyväksyä.

Edellä kuvatut jälleenvakuutusmuodot saattavat esiintyä eri tavoin toisiinsa yhdistettynä tai sekamuotoina. Edellä kuvattujen lisäksi voi olla myös muita jälleenvakuutusjärjestelyjä tai muita riskinsiirtojärjestelyjä. Jälleenvakuutussopimukseen voi myös liittyä erilaisia rajoituksia ja lisäehtoja, kuten sopimuskapasiteetti (sopimus päättyy, kun jälleenvakuuttaja on osallistunut sovittuun lukumäärään vahinkoja) tai voimaansaattomaksu (jokaisen sellaisen vahingon jälkeen, johon jälleenvakuuttaja osallistuu, ensivakuuttaja joutuu maksaman lisämaksun).

Pykälän ensimmäisen lauseen mukaan takuumaksun määrän määrittämisen lähtökohtana on päättyneen jälleenvakuutuksen vakuutusmaksu, mutta välttämättä kaikkia päättyneeseen jälleenvakuutukseen liittyneitä maksuelementtejä ei oteta huomioon. Ajatuksena on, että lähtökohtaisesti vakuutustakuu tarjoaisi vastaavan turvan kuin mitä päättynyt jälleenvakuutus on tarjonnut. Tällöin lähtökohtaisesti vakuutustakuusta perittävä takuumaksu olisi vastaava kuin päättyneen jälleenvakuutuksen maksu. Toisen lauseen mukaan välttämättä kaikkia päättyneeseen jälleenvakuutukseen liittyneitä maksuelementtejä ei oteta huomioon. Tällä tarkoitetaan sitä, että jos jälleenvakuutussopimukseen liittyy esimerkiksi jälleenvakuuttajan maksama palkkio, ei tätä välttämättä oteta vakuutustakuussa huomioon. Samoin voidaan menetellä joidenkin muiden erien kohdalla, joita jälleenvakuutussopimukseen mahdollisesti liittyy. On kuitenkin mahdollista, että vakuutustakuun tarjoama turva on suppeampi tai laajempi kuin päättyneen jälleenvakuutuksen tarjoama turva. Tällöin myös maksu vakuutustakuusta olisi erilainen kuin päättyneen jälleenvakuutuksen maksu. Pykälän toisessa virkkeessä todetaankin, että takuumaksun määrää määrittäessä otetaan huomioon mahdolliset erot päättyneen jälleenvakuutuksen ja vakuutustakuun antaman turvan laajuudessa sekä mahdolliset muutokset ensivakuutuksen laajuudessa tai ensivakuutusmaksussa. Pykälän kolmannen lauseen mukaan tarvittaessa otetaan huomioon jo sattuneet jälleenvakuutuksen kattamaan vakuutuskantaan kohdistuneet vahingot. Näin voidaan menetellä, jos päättyneen jälleenvakuutuksen muoto on ollut sellainen, että tällainen olisi menettely olisi tarpeellista. Takuumaksua määrittäessä voidaan tietenkin aina ottaa huomioon se, mitä poikkeusolojen vakuutustakuusta annetun lain 4 §:ssä on esitetty.

7. Voimaantulo

Ehdotetaan, että asetus tulee voimaan pp.kk.2025.